

prolog

För ett ögonblick tycks hon hänga i luften. Hennes långa hår lyfts och böljar ut som ett segel, innan det sätts i rörelse av vinddraget.

Hon träffas av solljuset. Det omsluter henne, och kaskader av gnistrande stjärnstoft slungas genom det blonda håret.

Hon faller utan ett ljud. Fortare och fortare.

Plötsligt tippas hennes kropp framåt och hon störtar med huvudet före.

Tyngdkraften har övertaget nu. Jorden drar henne till sig, påminner om hennes ursprung.

Hon krossas mot marken.

Gestalten högst upp på klippan ser länge efter henne. En ljudlig suck lämnar den halvöppna munnen. Han har gått ner på knä och lutat sig riskabelt mycket framåt för att kunna följa hennes färd neråt. Nu reser han sig långsamt och borstar jorden från byxorna.

Han vänder sig bort och går därifrån.

Inte den här gången heller, tänker han.

1

Det är nattsvart när hon stänger dörren bakom sig. Lampan till ytterbelysningen är trasig, en sådan sak som man bara påminns om den där korta stunden varje morgon och därför aldrig kommer sig för att göra något åt. Med ledning av ljuset från köksfönstret kan hon hjälpligt urskilja konturerna av stallet och en svag skiftning i mörkret indikerar var grusgången går. Hon kastar en blick in genom fönstret och ser Nora sitta framåtböjd över frukostbordet, med det mörka håret uppsatt i en slarvig knut och lasglasögonen nedhasade på näsan. Josefin fylls av en märklig känsla. Här ute känner hon sig som vilken betraktare som helst, en främling som bara råkar passera, en osynlig skepnad i skydd av dunklet. Plötsligt längtar hon in igen. Så fånigt, tänker hon, men det är alltid likadant. Varje gång hon går förbi ett hus och ser ljusen och människor som rör sig bakom fönstren, omedvetna om betraktaren, finns känslan där. I mörkret blir den extra stark, övertygelsen om att livet försigår där inne och att bara hon själv är kvar utanför. Hon kan höra ekot av mjuka skratt i sitt inre, föreställa sig värmen och samvaron, närheten ... Visst vet hon att tanken är illusorisk, att det bara är hennes egen fantasi som frammanar bilderna av gemenskap och hemtrevnad. Ändå drabbas hon av denna längtan in och den underliga förnimmelsen av att utplånas av de svarta skuggorna. Som ett spöke. Till och med när hon ser in i sitt eget kök, på sin egen syster. Nyss satt de där och småpratade vid köksbordet

...

Med ens känns avståndet oöverstigligt. Ilsket skakar hon av sig de envisa tankarna och vänder ryggen mot huset.

Gruset knastrar lätt under hennes stövlar. Morgonen är kylig, en kvardröjande fläkt av natten letar sig innanför halslinningen, som om den ville retas med henne - tittut, så enkelt kan du inte mota bort mig - den får henne att huttra till och skynda på stegen. Det är lerigt på vägen, gruskornen rullar under gummisulorna och hon tar automatiskt kortare steg, rädd att tappa balansen. Benet känns stelt och ovilligt, som vanligt så här tidigt, men det är inte många meter att gå. Dunne känner igen hennes steg och gnäggjar uppfordrande. En katt dyker upp, den vill in i stallvärmen. När hon kommer fram trycker hon genast på kontakten till ytterbelysningen, stiger in, tänder även där och välkomnas av ännu ett gnäggande.

Allt är redan förberett. Det är bara att hälla havreblandningen i krubban och hänga upp hönätet. Josefin går in i boxen. Hon lutar sig mot den stora, varma hästkroppen och lägger armarna om Dunnes kraftiga hals, för att känna musklerna arbeta när han otåligt går lös på kraftfodret. Hon blundar och andas in den goda doften av häst och av friskt hö. Ett stråk av ren lycka drar igenom henne. Hästen är hennes stora glädje i livet.

Här inne råder frid. Josefin dröjer sig kvar ytterligare en stund, fast hon vet att hon egentligen inte har tid. Dunne får några rejäla klappar, sedan måste hon gå. Medan Nora sitter i telefonen ska hon gå igenom schemat, lägga fram en del material och förbereda dagens journaler.

Fem i åtta kommer Magnus in i väntrummet tillsammans med sin schäfer. Dörren till behandlingsrummet står på glänt och Nora ropar genast in dem. Det är en ståtlig hund. En stor hane med välutvecklad muskulatur och tjock, glansig päls. Magnus sköter den exemplariskt. Ingen kan tro att detta praktexemplar en gång i tiden har varit en darrande, mager byracka från en knarkarkvart. Men det är just vad han var. Magnus fann honom där under ett tillslag och sedan dess är de oskiljaktiga. Han kallar hunden Odd, eftersom, som han sa:

”Den överlevde mot alla odds.”

Magnus jobbar som kriminalare inne i staden. Egentligen finns det inget utrymme för en hund i hans liv – och inte för någon annan heller. Han bor ensam i vildmarken utanför samhället, i en liten stuga som han själv har renoverat.

Magnus nickar tyst åt båda systrarna och Nora ger honom ett snabbt hej. Med rynkad panna ser hon ner i Odds journal. Hunden har varit på röntgen.

Noras mörka, långa hår är samlat i en enda tjock fläta som nonchalant hänger fram över ena axeln. Hon har en grön veterinärrock på sig, oknäppt över skjortan och jeansen. När hon läser trutar hon en aning med sin breda mun. Nora är vacker. Hon har något vagt oroande i sin utstrålning, trots att hon är lugn och närmast kylig i sitt sätt. Josefin har sett hur männen tittar på hennes syster, med en plötslig hunger som tycks förvilla dem själva.

Magnus tittar hjälplöst på henne.

Han är stilig. Lång, med mörkt, militäriskt stubbat hår. Bredaxlad i sin svarta sweatshirt, smalhöftad i de slitna jeansen. Man anar hans vältränade torso; bröstmuskler och biceps som spänner ut tröjan. Josefin ser på honom på samma sätt som han betraktar systemen.

”Jaha”, säger Nora slutligen. ”Har du tänkt över det vi pratade om sist, att prova de där sprutorna med hyaluronsyra?”

Magnus nickar igen. Han muttrar lugnande åt hunden som rör sig vid hans sida, och den sätter sig omedelbart.

”Jag kan ju inte garantera någonting”, fortsätter hon, ”och det är inte billigt, men jag tror att det kan vara värt att prova.”

”Pengar betyder ingenting”, svarar han kärvt.

Nora ler lite grann. Hon vet vad han känner för sin hund.

”Jag ska titta på hans knä igen.”

Det är ingen idé att kalla på hunden eller att försöka röra vid honom utan Magnus tillåtelse. Odd lyder bara honom. Han gör ett slags tecken åt hunden, knappt märkbart, och i en enda smidig rörelse hoppar den upp på undersökningsbordet. Där blir den stående och tittar stint uppmärksamt på sin husse. Magnus böjer huvudet och hunden slappnar av.

Nora känner noga på schäferns ben och det krånglande knäet. Därefter känner hon snabbt och skickligt över hela hunden.

”Han ser fin ut och känns fin, som vanligt. Jag ska skriva ut ett recept på Metacam att blanda i fodret också. Enligt mina papper väger han 38 kg. Vi säger 40 ml då. Så bestämmer vi en tid för den första injektionen. Nästa vecka? Vi behöver ju söva ner honom först, medlet ges direkt in i leden. Sedan får du komma tillbaka om ett halvår för nästa spruta ...”

De vet båda att det inte alls kommer att dröja så länge.

”... men vi håller givetvis kontakten så att jag får veta hur han svarar på behandlingen.”

Det finns ett återhållet leende i hennes röst. Magnus uppfattar det och drar på munnen. Leendet förvandlar hans barska uppsyn så att han nästan ser tillgänglig ut.

”Ja. Jag kommer ju hit för minsta krämpa. Men han förtjänar det efter allt vad han har gått igenom.”

Nora nickar instämmande.

”Det är sant.”

Josefin räcker henne receptblocket. Medan Nora skriver, tänker Josefin på historien om hur han blev Magnus hund.

Magnus jobbar på en avdelning som tampas med knark- och maffialiknande verksamhet. Han är ytterst förtegen om sitt arbete. Ingen vet ens hur den här historien kom i omlopp, men hela samhället känner till den.

Polisen gjorde ett tillslag i ett ökänt knarknäste. Schäfern låg längst inne i ett hörn. Den var fullständigt utmärglad; täckt av skorv och varande sår, halvdöd av utmattning och förmodligen utsatt för vanemässig misshandel. Ögonen rann och den lilla päls som fanns kvar var tovig och grå. De trodde aldrig att den kunde överleva. Ändå fanns det en vild och envis glans i hundens blick: fighters. Han mötte modigt de instormande poliserna. Morrande och med raggen på ända, kom han vingligt på benen och försökte försvara sitt ynkliga revir. Poliserna blev stående som fastfrusna. Fyllda av medlidande, bestörta, men också med respekt, betraktade de hundens morska uppenbarelse. Han kom vacklande emot dem med mungip-orna uppdragna och ett matt raseri fick hela hans kropp att skälva obehärskat. Med sina sista krafter försökte han sig på ett anfall, men föll genast omkull på sidan, flämtande av vanmakt.

De hade sällan sett något så sorgligt och de rördes av hundens tapperhet. Men ingen av dem vågade ens göra en ansats att röra vid den. De lät den ligga och "gjorde rent" där inne. Efteråt återvände två av dem för att besluta om djurets öde. Schäfern såg nästan död ut där han låg. Det var som om den där sista attacken helt hade tömt honom. De halvöppna ögonen blinkade inte ens, men flankerna hävde sig mödosamt i en fladdrande, ojämn andning.

Magnus såg på hunden. Den mötte hans blick. Spontant gick han ner på huk och sträckte fram sin hand mot dess nos. Kollegan bakom Magnus ropade en varning, men hunden rörde sig inte. Sedan hände något egendomligt. Det ryckte lätt i hundens stripiga, slaka svans. Lätt, lätt ett par gånger. Därefter lyfte den, med uppenbar möda, hela svansen och dunkade den i golvet två gånger.

"Fin hund", sa Magnus.

Så lyfte han helt sonika upp hunden i famnen och gick ut.

Schäfern tillät ingen annan att komma nära. Magnus stod mellan valet att avliva eller att behålla den, men egentligen hade hunden redan själv avgjort saken. Han tog den till kliniken. Magnus kom in med honom i famnen, lade honom på undersökningsbordet och sa, medan han stadigt såg Nora i ögonen:

"Han heter Odd."

Systrarna glömmer aldrig första anblicken av det eländiga djuret. I dag kan man inte fatta att det är samma hund.

Nora är färdig med undersökningen och Magnus kallar ner hunden. Den har varken rört sig eller gett några ljud ifrån sig under tiden. Josefin kan inte riktigt definiera känslan, men hon vet att Odd inte är någon vanlig hund.

Eftersom Magnus arbetar så mycket måste han ha hundvakt. Han har löst det genom att låta Odd vara hos närmaste grannen, en bonde. Bonden heter Björn och har själv en hund, en bordercollie som används som vallhund.

Björn är med i ortens kyrkokör, precis som systrarna. Förutom Nora och Josefin, är väl Björn den som ser mest av Magnus. Och det är inte mycket. Varje gång Magnus ska arbeta skickar han över Odd. Ingen av dem behöver hämta eller lämna hunden. Bondgården ligger ungefär en kilometer, fågelvägen, från Magnus lilla stuga. Odd springer raka vägen till och från sin husses hem.

Björn har gått med på att ta hand om schäfern mot bättre vetande. Så uttrycker han det själv. Visserligen får han lite betalt, men det handlar inte om pengar. Till skillnad från Magnus är Björn en pratglad person. Han brukar underhålla kören med berättelser om det egendomliga paret. Men han gör det med respekt.

"Det är obegripligt", säger han, "men hunden har ett sjätte sinne som inte är av denna världen. Trots att Magnus arbetar så oregelbundet vet jycken alltid när det är dags att gå hem. Då kommer han fram till mig och skäller en enda gång. Det betyder: Jag måste gå nu. Sedan sticker han." Björn skakar förundrat på huvudet. "Han har aldrig tagit fel. Hela dagen följer han mig och Mick i hasorna. Ljudlöst, likgiltigt, som en förbaskad spökhund! Han bara väntar på att dagen ska ta slut så att han kan återvända till sin herre. Konstig hund. Är inte som en hund egentligen, om ni förstår vad jag menar? Jag får inte röra vid honom och inte vill jag heller. Han verkar inte bry sig det minsta om mig. Ibland leker han lite med Mick

– tur att de två går ihop. Mick underordnar sig Odd, trots att det väl borde vara tvärtom när schäfern är på vårt revir. Det kryper i nacken på något sätt, när han är bakom mig, fast jag vet att han är ofarlig. Det är något med den där hunden ...”

De andra lyssnar ivrigt, som de alltid gör när Magnus och hans schäfer kommer på tal. I ett sådant här litet samhälle har man svårt att tåla folk som avvisar gemenskapen.

Magnus nickar adjö till Nora och Josefin. Han avlägsnar sig med bestämda steg. Odd travar några centimeter intill hans vänstra ben. Nora ser tankspritt efter honom, Josefin mer uppmärksam.

Nästa patient väntar redan. Det är prästfrun Lena med sin skotska terrier.

2

Ett par timmar senare är det dags för paus. Josefin går för att släppa ut hästen medan Nora sätter på kaffe. Senare ska hon iväg till några gårdar inom distriktet och bland annat inseminera kor.

Nora har redan en hög färdigbredda smörgåsar framför sig när Josefin gör henne sällskap. Labradoren Bess ligger vid systemens fötter och dunkar lite med svansen när Josefin tittar åt hennes håll. Den sköldpaddsfärgade katthonan, Rya, stryker kring deras ben, nosar efter eventuella brödmulor och ger ifrån sig små skorrande ljud. Hon bryr sig inte alls om Bess och hunden återgäldar hennes likgiltighet.

Josefin håller kaffemuggen med båda händerna. Den dåliga handen darrar lätt, men det känns skönt med värmen från muggen. För ett ögonblick håller hon den mot kinden, sedan tar hon en försiktig klunk.

”Du äter som en skogsarbetare”, påpekar hon.

”Det borde du också göra.”

Nora granskar sin syster; hennes tunna uppenbarelse, det bleka ansiktet med höga kindknotor och de mörka, enorma ögonen. Håret som en flammande gloria. Nora vet att Josefin avskyr sitt hår. Det är mörkrött, tjockt och småkrusigt. Trots att hon klipper det mycket kort vägrar det att låta sig tämjas till en slät frisyra. När det växer är det inte på längden. Istället tycks det sträva uppåt, mot himlen; yvigt och stort lyfter det sig i en kaskad av vilt krull.

Noras hår är inte lika lockigt. Det är snarare vågigt och låter sig tuktas i flätor eller fästas upp med klämmor.

Josefin liknar sin pappa. Han var också krullig och rödhårig, men hade den ofta förlöjligade morotsnyansen. Systrarnas mamma var mörk som Nora.

”Jag är ute hela eftermiddagen. Du behöver inte följa med i dag. Ta en sväng med Dunne istället. Jag bör väl vara tillbaka fram emot tre.”

Josefin muttrar något till svar. Det är riktigt att Nora klarar sig utan assistans för de rutinuppdrag som väntar, men hon känner sig ändå avvisad. Inte behövd.

Systrarnas föräldrar hade ett lyckligt äktenskap, men modern var en fysiskt bräcklig kvinna. Nora kom till världen efter en utdragen och dramatisk förlossning och man trodde inte att de kunde få fler barn. Den nya graviditeten var oplanerad och betraktades som något av ett under, det hade gått över elva år sedan sist. Visst var de bekymrade, men mest av allt gladda de sig ...

Men glädjen förbyttes i tragedi. Modern dog när Josefin föddes. Hon drabbades av en massiv inre blödning och hann inte räddas.

Josefin såg frisk och normal ut vid födseln, men det visade sig sedan att hon hade någon form av neurologisk skada. Läkarna tror att skadan beror på den dramatiska förlossningen, men ingen kan säga vad som egentligen är felet. Trots åratals påfrestande undersökningar och provtagningar har hon inte kunnat få någon entydig diagnos. Det enda hon vet är att skadan är kronisk.

Efter moderns död arbetade fadern mer än någonsin. Det var en period av förvirring. Nora fick tidigt ta ansvaret för hemmet och också för sin lillasysters behov. Hon hade hunnit fylla tolv år när Josefin föddes och fick i praktiken fungera som hennes mamma.

När Josefin blev större var pappan och Nora redan ett team. Sedan började hon läsa på universitetet, skaffade sig pojkvän och egen lägenhet och så småningom ett arbete inne i staden.

Josefin blev kvar hemma och övertog Noras roll som assistent. Hon gick ut skolan med fina betyg, men hade varken ambition eller självkänsla nog för att sikta på en högre utbildning och hon kom att ägna sig helt åt sin far, åt kliniken och åt ensamheten ...

Ett liv mellan två starka, självständiga individer hade invagat henne i ett slags försvagande trygghet. De älskade henne – och hon dem, men de förstod inte riktigt varandra.

Fadern hade haft vaga känningar åt bröstet redan tidigare. Han ignorerade dem, alltför upptagen för att tro att de var något att oroa sig för. Istället var det Josefin som ständigt skickades till doktorn. Hennes späda kropp inbjöd till extra omsorger, hennes handikapp till nya undersökningar och behandlingar. Ortens läkare rekommenderade ridning, daglig träning på ett skonsamt sätt. Hon fick sin första häst redan som treåring och bytte bara storlek allt eftersom hon växte. Alla kunde se att det var bra för henne och själv upplevde hon att hon så småningom kunde komma ifrån familjens vakande blickar och överdrivna omtanke. Josefin kände sig fri och stark när hon red och tog allt längre turer i skogen.

Så en dag fann man fadern i bilen med ögonen slutna och händerna i knäet.

Det var hjärtat förstås. Doktorn sa att det nog hade gått på ett ögonblick.

Efter begravningen flyttade Nora hem. Det var inget svårt beslut. Hennes pojkvän hade gjort slut i samma veva, men hon ville inte prata om det. De hade varit förlovade i tio år och bott ihop i nio av dem. Nora drabbades av två stora slag efter varandra. Men hon tog sig samman, utan att visa så mycket känslor utåt, och tog itu med arbetet.

I början var man misstänksam mot den unga kvinnliga veterinären, men eftersom alla kände henne sedan gammalt så vände man sig snabbt. Hon var dessutom mycket skicklig i sitt arbete, faktiskt ett strå vassare än sin egen far.

'Vet. Wargs klinik' bytte namn till Arken. I folkmun kallades den för 'Noras Ark'.

Josefin betraktar sin systers stadiga gestalt. Hon är ganska lång och utstrålar kraft. Arbetet har gett henne muskler och hennes kurviga kropp har androgyna drag; hon är lika bred om axlarna som om höfterna. Ändå flödar hon över av kvinnlighet.

Själv har Josefin en pojaktig figur. Hon är nästan mager. Armen och benet på den vrenskande sidan är något smalare än på den andra. Inte mycket, men tillräckligt för att hon ska överdriva bilden av det inom sig.

De avslutar måltiden och hjälps åt med att duka av. Nora har ett par patienter till innan lunch, sedan ska hon iväg i tjänstebilen.

Josefin assisterar henne och lättar upp stämningen hos nervösa mattar och hussar med sitt vänliga sätt. Inte sällan får hon ta emot förtroenden och besökare till kliniken småpratar gärna med henne. De uppskattar hennes okomplicerade sätt, hennes ödmjuka leende och uppriktiga engagemang i andra.

Det är tisdag och då har kören övning. Halv åtta till nio på kvällen. Båda systerarna är med, men det händer att Josefin får åka ensam. Innan syskonen skiljs åt påminner Josefin om kvällens körövning.

”Jag följer med om jag hinner”, säger Nora, ”det beror lite på hur lång tid det tar i kväll.”

Kliniken har öppet igen mellan fem och sju. Ibland måste de dra över tiden, eller om Nora plötsligt får ett akutbesök.

”Du missade förra övningen. Uppsjungningen är på söndag.”

”Ja. Men de klarar sig nog utan mig. Däremot inte utan dig, det är du som ska sjunga solo.”

Nora ler och ser sin syster i ögonen.

”Jag tror att Peo verkligen skulle sakna *dig*.”

Josefin rodnar.

”Jag vill ha dig med”, svarar hon och väljer att nonchalera systemns insinuation.

”Jag vet.”

Noras ögon är varma, fylld av tillgivenhet betraktar hon sin syster, som blir generad och tittar ner. Sedan sträcker hon sig efter bilnycklarna och skramlar obekymrat med dem.

”Okej, då sticker jag.”

”Mm.”

Nora går.

Det är mulet, men mildt och vindstilla. En aning av lätta stänk. Behagligt septemberväder. Josefin bestämmer sig för att ta in Dunne och göra i ordning honom för en ridtur. Hon hinner både rida, rykta och göra rent innan det är dags att förbereda eftermiddagens arbete på kliniken. Dessutom ser hon fram emot körövningen.

3

”*Signo-oooo-oooo-ora!*”

Starka, upplivade röster hörs när Josefin skyndar in i församlings-hemmet. Hon är försenad. Hon har hjälpt Nora med en synnerligen motsträvig hankatt som behövde omplåstring. Ytterligare en patient väntade, men den klarar Nora ensam. System hinner inte vara med i kväll.

Kören har börjat med röstuppvärmningen. Josefin går snabbt till sin plats, håltan syns tydligare när hon har bråttom. På vägen möter hon Peos blick när han vrider huvudet lite för att välkomna henne. Han ler, som alltid med en glödande intensitet som får blodet att rusa upp i hennes kinder.

”*Såå braa att du koom!*” sjunger han, och kören tar genast efter.

”*Så bra att du koom!*”

De manliga rösterna dominerar och klingar uppslupna mot henne. Josefin bugar tyst mot dem och sätter sig sedan. Hon faller in i kören utan tvekan.

Genast slår den emot henne, den speciella känslan. Det är som att stiga in i en annan värld. Där tycks de alla lyftas upp och på ett ögonblick lösas från vardagens förankringar. Det är en musikalisk, men också lätt erotisk, trollkrets. Allas blickar är fästade på Peo. Blossande ansikten hos kvinnorna, lyssnande, lysande. Hos männen koncentration, beundran, och viss förvirring.

Josefin sitter bredvid Gabrielle i sopranstämman. Det är Peos fru. Hon sitter med huvudet höjt, det blonda, axellånga håret gungar mjukt när hon artikulerar och släpper ut de höga tonerna. Huden på hennes tunna armar knottrar sig. Magen är groteskt stor. Den skjuter ut som en spärballong framför henne, sprickfärdig. Det kan inte vara mer än högst ett par veckor kvar, tänker Josefin.

På andra sidan om henne sitter Mia. Hennes man, som äger samhällets enda ICA-butik, sjunger i tenorstämman. Det är körens andra gifta par. De övriga är ensamstående, eller har sina partners hemma. Josefin blinkar åt Sascha i altstämman. De är bästa väninnor. Hon tänker att det var länge sedan de sågs på tu man hand. Sascha verkar inte uppfatta hennes hälsning, hon stirrar stint på Peo.

Kören har tolv stadiga medlemmar, i kväll fattas bara Nora. Den består av fyra herrar och åtta damer. Herrstämman är fördelade på basar och tenorer. Björn och samhällets egen doktor, Krister, sjunger i basstämman. Mias man Harry är förste tenor och Simon, dataingenjören, andre.

Sopranerna består av Josefin, Gabrielle, Mia och prästfrun Lena. I alten sjunger Sascha och Nora tillsammans med ortens lärarinna Irene, och diakonissan Birgitta.

De ska öva på söndagens uppsjungning i kyrkan. En temaguds-tjänst: Inre vägledning.

Josefin är inte troende, men det här är samhällets enda kör. Annars måste hon ta sig in till stan vilket skulle vara besvärligt med tanke på de ofta sena arbetspassen. Dessutom trivs hon här, det kan inte finnas någon som Peo inne i stan. Inte någonstans.

Kantorn accepterar Josefin, trots att han vet att hon inte ”tillhör flokken”. Han tror att hon en dag kommer att göra det. Kanske på söndag när de ska sjunga Taizé, musik som talar direkt till själen. Dessutom är hon försångare och solist. Hennes klara, okonstlade sopran framhäver den nakna inlevelsen och den spröda, änglalika gestalten passar så fint in i kyrkan, tycker Peo. Hon är färgstark, men inte påträngande, tilltalande utan att vara distraherande.

Gabrielle sjunger också solon. Men nu är hennes graviditet alltför långt gången för att rösten ska bära riktigt. Hon har problem med andningen, magen trycker upp hennes lungor och gör henne andfådd. Rösten är trött och har fallit ihop något, men efter förlossningen kommer hon igen. Så brukar det vara. Men knappt hinner hon ta upp sina solon förrän det är dags på nytt. De har redan fem barn. Kanske blir den sjätte babyn också den sista?

Körens röster stiger och sjunker. Det låter bra. Förutom kantorn har ingen av dem skolad röst, men han väcker upp något inom dem som får dem att göra sitt yttersta varje gång. Det är oförklarligt och beroendeframkallande. Efter varje övning eller uppsjungning känner de sig pånyttfödda, känner att själen vidgar sig i bröstet, att de blir något utöver sig själva. Och när känslan har klingat av kommer de tillbaka efter mer ...

”Bra, bra!”ropar Peo entusiastiskt, efter den sista höga, klingande tonen. Han ställer sig upp och ser dem alla i ögonen, snabbt vandrar hans brinnande blick från den ena till den

andra, och han dröjer en stund extra vid Gabrielles bleka ansikte. ”Ni låter som änglar i dag!”

Det säger han nästan alltid, men hans röst är så fylld av iver och värme att de tror honom varje gång.

”Vi börjar med *Laudate*”, fortsätter han. ”Josefin, du faller in efter repriserna.”

Han sätter sig igen, med en duns, luggen flaxar vilt. Han kan inte göra något utan att sprida denna väldiga energi omkring sig. Det hörs och syns när han rör sig, hela hans gestalt tycks bölja. Ändå är han varken lång eller kraftig. Det utgår en karismatisk hetta ifrån honom, ständigt närvarande, som hos en ångande tryckkokare. Han fyller ut rummet, fyller varje kvinnohjärta och får männen att kasta oroliga blickar omkring sig. Deras blickar snuddar vid kvinnornas förändrade ansikten och kroppar, som tycks blomma upp och förskönas, stråla. Det gör dem omväxlande upphetsade och förlägna. Men ingen av dem tar illa upp. Trots de intensiva blickar Peo riktar mot varje kvinna i rummet, ja, även mot männen, är det bara sin fru han verkligen ser.

Han slår an några toner. Lyfter ansiktet och händerna.

”A cappella”, säger han.

Kören tar ton. Exakt samtidigt. *Laudate domino*. Lågt och innerligt. Andäktigt. Sedan kommer Josefins överstämma och lägger sig som en stilla flöjt över körens mjuka stråkar.

*”Lova Herren i hans heliga tempel,
lova honom i evighet.
Lova honom för hans väldiga gärningar,
lova honom för hans sto-ora hä -ä-rlighet!”*

De fortsätter med nästa vers och Josefin sjunger om basunklang och harpor så att hon kan höra dem vibrera i sitt inre. Man behöver inte vara troende för att gripas av musikens enkla, vackra budskap. Peo får dem att sjunga ut, att ge sig hän i glädjen och känna en ljuv samhörighet. Han reser sig igen och dirigerar dem, med ett kroppsspråk som får kvinnorna att känna sig tacksamma för att de sitter ner. De vänjer sig aldrig – han har den effekten på dem varje gång. I samma stund tycks han ha läst deras kollektiva tankar, och viskropar, visar med ivriga gester:

”Res er upp!”

De far upp, alla samtidigt, som dragna med osynliga trådar. Med blickarna fasthända vid den slanka, gestikulerande mannen där framme, sjunger de så att rummet förvandlas till en kyrksal, fylld av storslagna känslor.

Peo är nöjd. Taizésångerna ska man inte öva för mycket, säger han. De ska komma rakt ur hjärtat och ge församlingen lust och mod att delta. Det kommer att vara instrument med också, inlånade lokala förmågor.

Taizégudstjänsterna är populära och välbesökta. Det lilla samhället har över huvud taget en god kyrkouppslutning. Det är underförstått att Peo till stor del är orsaken. Kvinnorna överväger. Hans sätt att hantera orgeln skiljer sig från det vanliga. Den banalaste av psalmer klingar med sådan frenesi att man skruvar sig i bänkarna. Kyrkoherden är inte helt belåten. Han menar att det får vara någon måtta på passionerna. Men han måste erkänna att kantorn hjälper till att fylla kyrkan. Därför överser han med sin unga sprakfåle till organist.

Kören fortsätter med *Miserere Mei*, och går sedan igenom samtliga sånger. Peo tycks växa, varje ny sång är en bön som öppnar himlens portar för honom. Han står med ansiktet lyft, ett förklarande ljus omger honom. Han tänker sig kvinnorna i florstunna vita klädnader, med harpor mellan sina låar, sittande på molnen, bleka och vackra med skälvande änglavingar fästade vid de halvnakna skuldrorna. När han föreställer sig Gabrielle upplöses bilden snabbt och en annan känsla tar över. Han betraktar henne, den beslöjade blicken och läpparna som öppnas och sluts om orden. Hon rodnar, som de andra, och han glider med ögonen över hennes spända mage, låter barnet som snart ska födas omslutas av kärlek och överjordisk sång.

Peo är samhällets eget geni. Som ett sådant tillåts han att vara lite galen. Han spelar som en gud och är en enastående körledare. Han kunde lika gärna ha blivit konsertpianist eller en berömd kördirigent någonstans. Det är i alla fall vad folk brukar säga, och att det är hans hängivenhet för kyrkan och för det lilla samhället som håller honom kvar. Och naturligtvis Gabrielle och barnen. Kanske är det så, och kanske inte. Kyrkoherden reserverar sig något mot den allmänna uppfattningen. Han tror att Peo skulle vara lite för mycket av det goda för världen utanför samhället. I hemlighet menar han också att det passionerade draget är teatraliskt, att det gränsar till sentimen-talitet. Men han håller sina tankar för sig själv. Peo vet ändå vad han tänker och tar inte illa vid sig. Han är tacksam över att den äldre mannen överser med hans oregerliga temperament. Peo älskar sitt arbete, han älskar kören, kyrkan och det sömniga samhället. Men mest av allt älskar han sin fru. Dyrkar henne, åtrår henne. Det är den lidelsen som driver honom vad han än gör. Eller om det är tvärtom?

De tar paus. Peo försvinner ut en stund för att kopiera några noter. Under tiden passar alla på att röra sig lite, att dricka, eller kanske äta sin medhavda frukt. När Peo försvinner andas kören ut. Allt blir nästan som vanligt, rodnaden i deras ansikten lägger sig sakta och kropparna verkar ta mark igen, efter att ha nästan svävat i den förtätade atmosfären.

Sascha kommer fram till Josefin och erbjuder henne några klyftor av sin apelsin. Josefin tar emot dem, hon har i brådskan glömt att ta med sig egen frukt.

”Vad tycker du?” frågar Sascha.

I den frågan ryms så mycket, att båda för ett ögonblick slår händerna för munnen och brister ut i ett flickaktigt fnitter.

”Ja, jag menar om din insats i solot”, förtydligar hon leende.

”Det gick bra”, säger Josefin enkelt. Befriad från falsk blygsamhet.

Hon är glad för en stunds samvaro med bästa väninnan. Egentligen heter hon Alexandra, men alla kallar henne Sascha, det klär henne bättre. Hon är en självsäker, modern kvinna. Snyggt klädd, alltid enligt tidens mode, plockade ögonbryn, läppstift, rouge och hela härligheten. Josefin och hon är så olika varandra som man kan vara, ändå är de nära vänner. Redan som små drogs de till varandra. Sascha tog oombedd på sig uppgiften som beskyddare av den skygga, tystlåtna flicka Josefin var då. Efter hand har vänskapen växt och de har blivit mer jämlika. Josefin tycker att det är uppfriskande med väninnans frispråkiga, självmedvetna sätt, och Sascha uppskattar Josefin för hennes förmåga att lyssna och för hennes lojalitet och ärlighet.

”Du Jossi, vi måste snart träffas ordentligt. Det var länge sedan”, påpekar Sascha.

”Absolut. När har du tid? På söndag? Efter kyrkan?”

Sascha tänker en kort stund.

”Ja, det blir bra. Vi kan väl gå och ta en fika först? Eller ska vi gå hem till mig?”

Sascha har egen lägenhet. En tvåa nära samhällets centrum. Hon bor ensam, pojkvännerna växlar lika ofta som modet på kläderna hon bär. Det finns bara ett fikaställe på orten. En kombinerad bensinstation/pizzeria/cafeteria. Det är inte särskilt mysigt, men alla går dit i alla fall, åtminstone de under trettio.

”Vi går hem till dig”, avgör Josefin.

Hon trivs i väninnans ombonade lägenhet. Och det är skönt att komma bort från det egna hemmet.

4

Josefin sadlar Dunne. Hon och Nora ska ta långlunch i dag. Det är torsdag, och då är kliniken öppen ända till klockan nio på kvällen.

Nora har åkt in till stan för att storhandla. Josefin vill hellre vara ute och njuta av det vackra vädret. Hon leder ut Dunne på stallbacken. Där finns en stadig träpall som Nora har ställt dit, men hon noncha-lerar den. Istället sätter hon vänster fot i stigbygeln och tar sig utan större svårighet upp på hästen genom att ta avstamp med sitt starka högerben. Dunne står väluppfostrat stilla, men hans öron spelar vaket och den stora kroppen darrar av förväntan.

Josefin tycker att han är hennes hittills bästa häst. Hon har hunnit med tre stycken före Dunne, som är ett kraftigt halvblod, inte så hög, men ett riktigt muskelpaket. Framåtandan är det inget fel på och han är absolut pålitlig. Det är en valack som blev kastrerad först som treåring, därför har han kvar hingstnacken och den självsäkra, orädda framtoningen.

De följer grusvägen som leder upp till skogen. Kliniken är belägen vid samhällets utkant och ligger vackert nära naturen. Trots att Josefin är uppvuxen här tar hon inte skönheten för given. Hon njuter av allt; naturens växlingar, ljus och skuggor, trädens lövkronor som dallrar i det lätta vinddraget och dofterna som slår emot henne.

Det är en strålande vacker dag i september med näst intill brittsommarvärme i luften. Löven har ännu inte antagit höstfärgerna, men det finns en aning av dem i björkens sågtandade lövkanter.

Dunne skrittär med långa kliv. Han viker självmant in på skogsstigen som ringlar smal, delvis dold bakom bladverken. Snart ökar han tempot och tigger om att få utlopp för sin energi. Josefin låter honom övergå i flytande trav. Hon duckar smidigt och vrider undan ansiktet från grenarna, följer mjukt med hästen i lätt sits. Med huvudet högt och öronen framåtvridna travar Dunne uppför stigen. Ibland vrider han ett öra bakåt för att lyssna mot Josefin.

Så är de inne i skogen. Sikten framåt blir bättre och det blir glesare mellan träden. Josefin för fram sin högerskänkel, gör en liten förhållning, och låter Dunne falla i kort galopp. De forsar fram genom skogen och närmar sig öppnare terräng, där stigen lutar allt brantare uppåt. Strax kommer de ut nära en sjö, flankerad av ganska höga klippor på ena sidan och Josefin håller in ett ögonblick. Hon har fått syn på en bekant gestalt uppe på en av klipporna. Dunne frustar lite, missbelåten med att tvingas slå av på tempot redan, men fogar sig. Mannen på klippan står och ser ut över sjön. Han har en ryggsäck med sig, den ligger

halvöppen intill honom. Det ser ut som om han försöker bedöma något, som om han funderar över viktiga saker. Josefin vet vem det är och vad han tänker göra. Hon småler och släpper sedan efter på tyglarna. Genast ökar Dunne tempot igen och passar på att sträcka ut rejält. De dundrar uppför en traktorväg, gräsbevuxen i mitten, med snårskogen på ena sidan och sjön med sina klippor på den andra. Josefin låter hästen galoppa. Hon släpper honom helt, lutar sig fram över hans svettiga hals och reser sig i stigbyglarna. Den långa, svarta manen piskar i vinddraget och snärtar ibland till henne på kinden. Hon skrattar högt av glädje. Det här är livet!

Dunne börjar bli trött, de har galopperat i ett par kilometer. Han övergår till långsam trav och sänker huvudet framåt, neråt. Det hörs avlägsna hundskall som sakta kommer närmare.

Josefin saktar av till skritt och låter hästen pusta ut. Hon är röd om kinderna och hennes ögon blänker. Ekipaget svänger in på en ny stig. Skogen är tätare och mörkare här och består mest av barrträd.

Plötsligt dyker en vargliknande skepnad upp framför dem. Dunne skyggar en aning. Så hörs en skarp röst:

”Hit!”

Hunden hejdar sig och följer genast uppmaningen. Den försvinner in i skogen igen. Efter en stund är den tillbaka, denna gång åtföljd av sin husse. Det är Magnus.

”Hej”, ropar han redan på avstånd, ”jag skrämde dig väl inte?”

”Nej då, vi såg ju att det var Odd”, svarar Josefin.

Hon gör halt när Magnus närmar sig. Odd håller sig på respektfullt avstånd från hästens hovar. Dunne är lugn igen, han är inte rädd för hundar, det var bara det oväntade uppdykandet som instinktivt fick honom att skygga.

”Så du är ledig i dag”, undrar Josefin.

”Nej, bara fram till klockan två.”

Han kisar upp mot henne med solen i ögonen. Klädd i bara skjorta och slitna jeans står han manligt bredbent på stigen. Han ger Dunne en klapp, blåser in luft i djurets näsborrar och mumlar lågmält. Hästen kråmar sig förtjust.

”Du borde ha blivit veterinär”, säger Josefin.

Magnus har en förunderlig hand med djur. Han tycks tala deras språk, förstå vad de känner, och kan närma sig också den allra ilsk-naste eller mest räddhågade fyrbenta varelse. Det händer att andra människor ber honom om hjälp. Han kan förmå en nervös tävlingshäst att gå in i transporten för första gången, eller förvandla vilda, rasande hankatter till tillgivna keldjur. Ingen vet hur han bär sig åt. Han gör med djur vad Peo gör med kvinnor, tänker Josefin med ens. Fast ... Magnus är nog inte så dålig med kvinnor heller, tror hon, och betraktar hans maskulina uppenbarelse.

”Nej. Jag tycker om djur, men någon doktor är jag inte. Det där sköter din syster och du så bra.”

När Magnus säger ”bra” menar han egentligen ”fantastiskt”. Han är återhållsam med starka ord, med alla ord, snål med beröm. Josefin blir varm inombords mest för Noras skull. Ett stråk av avund drar igenom henne. De där starka armarna om kroppen, tänker hon drömmande, men hejdar sig snabbt. Josefin har inte haft många pojkvänner. Hon håller dem ifrån sig och tror inte att någon verkligen kan vara intresserad av henne. Oskuld är hon ju

inte, men näst intill. Ingenting har känts rätt hittills, kanske kommer det aldrig att göra det. Det är alltid hon som gör slut. För att skona både sig själv och pojkvännen. Vem vill på allvar ha en krympling?

Det är svårt att ta ögonen ifrån Magnus men han är inte medveten om hennes blickar. Han talar lågt med Dunne och hästens öron spelar uppmärksamt. De verkar skratta åt något tillsammans. Man kan tycka att det är ohövligt av Magnus att ägna sig mer åt hästen än åt henne, men det är sådan han är.

”Nehej, nu ska jag och Odd vidare.”

Han ger Dunne en sista klapp och sneglar upp mot Josefin. Ett leende lurar i munvinklarna.

”Jag hörde dig förresten”, säger han oberört.

Sedan försvinner han snabbt neråt stigen. Josefin hinner inte svara. Hon skakar på huvudet. Förargad och generad på samma gång minns hon sitt höga skratt, jubelropet under galoppen. Än sen då, tänker hon upproriskt. Magnus tycker väl att hon är lite knäpp, men det är inget att göra åt. Han är väl inte heller som alla andra.

Dunne stampar otåligt. Josefin har försvunnit i tankar och glömt att de fortfarande står stilla. Hon lättar på tyglarna och låter Dunne skritta iväg. Det är dags att vända hemåt igen. Kliniken öppnar om knappt en timme och innan dess måste hon hinna med en snabb dusch och en del förberedelser. Hon väljer nästa stig åt vänster. Om det är möjligt, försöker hon alltid att rida en annan väg hem, det blir roligare så. Dunne och hon känner varenda stig utan och innan. Hästen ökar självmant till trav när han känner att de är på hemväg och Josefin rider lätt, står upp vartannat steg och sitter vartannat. Det är bekvämt för både häst och ryttare. Stigen sluttar neråt och hästen håller ett härligt tempo. Josefin bara följer med och njuter av rytmen och känslan.

De passerar klippan, nu på andra sidan och närmare. Mannen är kvar där uppe. Han har plockat fram något ur sin rygsäck. Fundersamt tittar han ner, sträcker ut handen med föremålet och vrider det försiktigt i läge. Så får han syn på Josefin och hans ansikte lyser upp.

”Hej Jossi! Kom hit och se henne flyga!”

Josefin ler mot honom. Hon låter Dunne klättra uppför klippan, det är inte så farligt brant, och de kommer upp bakom mannen. Framför dem stupar det däremot rakt ner, nästan tio meter mot sjön.

Värmen genomströmmar henne på nytt. Hon rörs av hans smala gestalt, det mörka, ostyriga håret som lever sitt eget liv, den entusiasm som alltid finns i hans närhet. Han är kanske lite galen, men vad gör det? Vad är galenskap och vad är sann passion?

Peo håller upp ängeln i luften. Den här är ganska stor. Hon är konstfärdigt tillverkad av trä, tyg och plast. De tunna vingarna är nästan genomskinliga. Han har sprayat dem med regnbågsfärger. Kanske finns det sprayflaskor med färdiga regnbågsfärger att köpa? Hon vet inte. Den är patetisk, men ändå vacker. Vacker för att hon vet vad den betyder för honom och hur mycket arbete som ligger bakom.

”Titta nu”, säger han spänt, ”den här har jag verkligen lagt ner min själ i. Hon kommer att flyga.”

Det gör de aldrig. Kanske svävar de fritt några ögonblick, men sedan måste de ner, varenda en av dem. Hon vet det, men säger ingenting.

Peo kastar ut henne i luften. För några sekunder verkar det faktiskt lyckas. Hon svävar i solen, vingarna sprakar av ljusreflexer. Sedan vickar hon lätt framåt och dalar mjukt mot marken, stilla som ett höstlöv. Hon försvinner ner, det går fortare nu, och landar ljudlöst i undervegetationen.

Josefin och Dunne betraktar alltihop under tystnad. Peo står orörlig på klippan och ser efter sin ängel. Sedan lyfter han huvudet, står stilla som i bön. Efter en stund undslipper han sig en suck och vänder sig om till hälften. Han står med profilen mot Josefin och ser fortfarande ut över sjön. Hans långa, svepande lugg, lyfts av en osynlig vind.

”Bättre än förra gången i alla fall. Den störtade direkt.”

”Så bra”, säger Josefin försiktigt.

Plötsligt vänder han sig helt om och ser intensivt på henne. Hon darrar under hans blick. Men den är egentligen inte avsedd för henne, det är hans egen inre eld som återspeglas.

”Jag får dem aldrig rätt”, utbrister han, ”fast jag varje gång gör dem lite annorlunda och anstränger mig lite extra, så blir det aldrig rätt!”

”Men kanske är det just det som är meningen”, svarar hon, utan att tänka efter.

Peo blir med ens medveten om vilken effekt hans stirrande måste ha på henne. Han ler avväpnande.

”Jaa, kanske ... Du är klok Jossi. Jag kommer aldrig att sluta försöka.”

”Nej, det hoppas jag”, svarar hon uppriktigt.

Hon vänder Dunne.

”Hej då, vi ses på söndag.”

”Hej, hej”, svarar han mekaniskt, redan försvunnen i visioner om de nya änglar han ska tillverka.